

Arrest

nr. 264 269 van 25 november 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAN DE VELDE
Wijngaardlaan 39
2900 SCHOTEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 8 juli 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 25 mei 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 26 mei 2021 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 augustus 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat G. VAN DE VELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaten D. MATRAY & A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 24 augustus 2020 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19*ter*) in functie van zijn Spaanse oom.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 7 januari 2021 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.3. Verzoeker diende op 4 februari 2021 een tweede aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van zijn Spaanse oom.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 25 mei 2021 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker werd hiervan op 4 juni 2021 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 04.02.2021 werd ingediend door:

Naam: B.(...)

Voornaam: M.(...)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister:

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 04.02.2021 voor de tweede keer gezinshereniging aan met zijn oom H.(...) I.(...) S.(...), van Spaanse nationaliteit, met rijksregisternummer (...)

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- *reispaspoort Marokko (...) op naam van betrokkene, afgeleverd op 04.02.2020 in Spanje, zonder visa of enige in- of uitreisstempels zodat niet met zekerheid kan opgemaakt worden wanneer betrokkene in Schengen, en bij uitbreiding België is binnen gereisd.*
- *Overzicht van 31 stortingen in de periode 18.12.2015 tot 08.07.2019 vanwege de referentiepersoon aan een derde persoon (M.(...) H.(...)) in Marokko. Dze stortingen zijn niet gericht aan betrokkene. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat deze stortingen bedoeld waren om te voorzien in het levensonderhoud van betrokkene, dan wel dat ze aangewend werden voor overige doeleinden. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij in september 2016 een visumaanvraag voor toerisme indiende bij de Spaanse diplomatieke autoriteiten in Marokko, hetgeen hem werd geweigerd. In het kader van deze visumaanvraag verklaarde betrokkene en toonde hij aan in Marokko zelf economisch actief te zijn, met name als handelaar.*
- *Documenten die betrekking hebben op de situatie in België en dus niet relevant zijn in het kader van huidige aanvraag gezinshereniging: attest van inburgering, inschrijving en betalingsbewijs voor lessen Nederlands; attesten van het ocmw dd. 23.04.2021 waarin wordt verklaard dat noch betrokkene, noch de referentiepersoon financiële steun ontvangen; inschrijving bij de VDAB voor een info sessie over opleiding vrachtwagenchauffeur.*

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 16.01.2012 in België verblijft.

Van een (dreigende) schending van zijn recht op vrij verkeer is geen sprake.

Bijkomend dient opgemerkt te worden dat:

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin

van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 24.08.2020 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine, er niet werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, er niet blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste vielen/vallen van de Belgische staat, en dat er niet werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen.

Het gegeven dat betrokkene sedert eind augustus 2020 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1,2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven onmiddellijk het grondgebied van het Rijk te verlaten..

Wettelijke basis:

- artikel 7, 1,2° van de wet van 15.12.1980

Legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

- Artikel 74/14 van de wet van 15.12.1980: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken:

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende 2 keer vlak na elkaar een aanvraag gezinshereniging in met zijn Spaanse oom op basis van artikel 47/1,2° van de wet van 15.12.1980. De eerste aanvraag, ingediend op 24.08.2020, werd geweigerd op 07.01.2021. Deze weigering (bijlage 20) werd aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene ging niet in beroep tegen deze en diende al op 19.02.2021 een tweede aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

(...)"

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 26 mei 2021 een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Verzoeker werd hiervan eveneens op 4 juni 2021 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam ; B.(...)

voornaam : M.(...)

geboortedatum ; (...)

geboorteplaats ; (...)

nationaliteit : Marokko

In voorkomend geval, alias:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 25.05.2021 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

□ 2° een vroegere beslissing tot ven/vijdering niet uitgevoerd werd.

drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene is enkel in het bezit van een Marokkaans paspoort afgeleverd op 04.02.2020 in Spanje, zonder visa of enige in- of uitreisstempels zodat niet met zekerheid kan opgemaakt worden wanneer betrokkene in Schengen, en bij uitbreiding België is binnen gereisd.

Betrokkene diende 2 keer vlak na elkaar een aanvraag gezinshereniging in met zijn Spaanse oom op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. De eerste aanvraag, ingediend op 24.08.2020, werd geweigerd op 07.01.2021. Deze weigering (bijlage 20) werd aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene ging niet in beroep tegen deze en diende al op 19.02.2021 een tweede aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Bij het opleggen van dit inreisverbod werd rekening gehouden met alle specifieke omstandigheden van het geval zoals voorzien in artikel 74/11 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn oom en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel. Verzoeker formuleert zijn grief als volgt:

"Mbt de aanvragen gezinshereniging

Verzoeker heeft voorafgaand aan de laatste aanvraag gezinshereniging op 04/02/2021 op basis van art. 47/1,2° van de Wet van 15/12/1980 nog 1 aanvraag gezinshereniging ingediend op dezelfde grond.

Deze werd geweigerd.

De referentiepersoon, met wie hij de gezinshereniging vroeg betreft zijn oom, voormeld.

Art. 47,2 ° stelt als voorwaarden voor deze gezinshereniging met een ander familielid:

- 1. In het land van herkomst, ten laste zijn van de referentiepersoon en deel uitmaken van diens gezin*
- 2. De documenten, die als bewijs worden aangevoerd moeten uitgaan van het land van herkomst of oorsprong . Bij gebreke hieraan kan het bewijs geleverd worden met elk passend middel.*

Bij deze aanvragen werden de volgende stukken meegedeeld ivm de familieband ; de samenwoning en de afhankelijkheid van verzoeker van de referentiepersoon in het land van herkomst. Deze werden niet aanvaard door de gemachtigde zoals volgt uit de opgenomen motivering van deze :

- reispaspoort Marokko (...) op naam van betrokkene, afgeleverd op 04/02/2020 in Spanje, zonder visa of enige in- of uitreisstempels zodat niet met zekerheid kan opgemaakt worden wanneer betrokkene in Schengen, en bij uitbreiding België is binnen gereisd

- Overzicht van 31 stortingen in de periode 18/12/2015 tot 08/07/2019 vanwege de referentiepersoon aan een derde persoon (M.(...) H.(...)) in Marokko. Deze stortingen zijn niet gericht aan betrokkene. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat deze stortingen bedoeld waren om te voorzien in het levensonderhoud van betrokkene, dan wel dat ze aangewend werden voor overige doeleinden. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij in september 2016 een visumaanvraag voor toerisme indiende bij de Spaanse diplomatieke autoriteiten in Marokko, hetgeen hem werd geweigerd. In het kader van deze visumaanvraag verklaarde betrokkene en toonde hij aan in Marokko economisch actief te zijn , met name als handelaar.

- Documenten die betrekking hebben op de situatie in België en dus niet relevant zijn in het kader van huidige aanvraag gezinshereniging: attest van inburgering, inschrijving en betalingsbewijs voor lessen Nederlands; attesten van het OCMW dd 23/04/2021 waarin wordt verklaard dat noch betrokkene, noch de referentiepersoon financiële steun ontvangen; inschrijving bij de VDAB voor een sessie over opleiding vrachtwagenchauffeur.

De motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht leggen aan de DVZ de verplichting op om rekening te houden met alle elementen / documenten en bewijzen die werden meegedeeld door verzoeker.

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 — en art 62 Vw. — verplichten de DVZ om in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op "afdoende wijze. Het afdoende karakter betekent dat de motivering pertinent moet zijn, duidelijk iets met de beslissing moet te maken hebben; dat ze draagkrachtig moet zijn; dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

Verzoeker moet in de beslissing die hem aanbelangt, de motieven kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, om met kennis van zaken te kunnen uitmaken of het aangewezen is om de beslissing met een annulatie beroep te bestrijden.

Inzake is de beslissing (bijlage 20) waartegen huidig beroep mbt tot de samenwoning en de afhankelijkheidsrelatie van verzoeker met de referentiepersoon in het land van herkomst, gemotiveerd als volgt:

'(...)

Dit betreft in eerste instantie en voor het overgrote deel louter een type motivering, die in elke zaak kan overgenomen worden.

De dienstige bewijsstukken die verzoeker meegedeelde worden gewoonweg niet als complementair, doch alleen als op zichzelf staande in de overweging meegenomen door de DVZ.

Verzoeker kan op basis van deze onzorgvuldige motivering, onmogelijk uitmaken of de beslissing met recht en rede genomen werd en of een zorgvuldige/juiste lezing van de aangebrachte elementen en documenten niet tot een andere beslissing zou geleid hebben.

De zorgvuldigheidsnorm legt uiteraard de verplichting op om de inhoud van de meegedeelde documenten grondig te beoordelen.

Een grondige beoordeling ligt niet voor, minstens kan er niet uitgemaakt worden op basis van de typebeoordeling of de DVZ wel degelijk rekening hield met de meegedeelde documenten.

DVZ stelt in algemene bewoordingen " Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dan ook nog steeds niet dat betrokkene ...

DVZ blijft bij een algemene - niet verder uitgewerkte motivering — zodat verzoeker onmogelijk kan beoordelen waarom de door hem meegedeelde documenten onvoldoende waren / minstens of welke documenten hij zou moeten meedelen, die wel voldoen.

Verzoeker heeft wel degelijk documenten en voldoende elementen meegedeeld waaruit zijn afhankelijkheid van de referentiepersoon blijkt.

- er zijn oa. de vele geldstortingen van de referentiepersoon ; mn 31 stortingen in de periode van 18/12/2015 tot 08/07/2019 aan de heer M.(...) H.(...) (familie van de referentiepersoon) Hoewel deze stortingen niet gericht zijn aan verzoeker, kwamen ze verzoeker wel ten goede.

Alvorens te poneren dat dit niet blijkt, had de gemachtigde hieromtrent bijkomende informatie kunnen vragen aan verzoeker.

De omstandigheid dat verzoeker bij zijn visumaanvraag in september 2016 vermeldde dat hij actief was als handelaar, is nog geen bewijs van de financiële afhankelijkheid van verzoeker. Zonder bijkomende gegevens over de werkelijke inkomsten van verzoeker, kan hieruit niets met zekerheid afgeleid worden en is het bovendien onzorgvuldig om dit wel te doen.

Ten onrechte wordt gesteld dat de documenten die betrekking hebben op de Belgische situatie niet relevant zijn.

Nochtans blijkt uit deze documenten de samenwoning en de financiële afhankelijkheid van verzoeker, alsmede de financiële onafhankelijkheid van de referentiepersoon. Zeker dit laatste element kan zomaar

niet genegeerd worden. Ten onrechte stelt de bestreden beslissing " dat niet werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen "
De beslissing is onvoldoende gemotiveerd, werd onzorgvuldig genomen en is bijgevolg ook onredelijk te noemen.

Dit middel is gegrond.

Mbt het bevel om het grondgebied te verlaten

Daar de beslissing over de grond van de aanvraag op basis van art 47/1,2° nietig moet verklaard worden omwille van de hiervoor aangehaalde redenen, werd het bevel ten onrechte gegeven en dient het tevens vernietigd te worden.

Daarbij is het onredelijk om het bevel af te leveren om het grondgebied onmiddellijk te verlaten en om derhalve geen termijn voor vertrek toe te staan.

Er kan in casu geen enkel risico op onderduiken weerhouden worden. Verzoeker heeft inderdaad 2 aanvragen gezinshereniging ingediend en dit juist om reden dat hij niet illegaal en ondergedoken wenst te verblijven in België.

Verzoeker heeft steeds zijn verblijfsplaatsen meegedeeld.

Hij wenst integendeel zijn verblijfssituatie te regulariseren.

Het indienen van opeenvolgende aanvragen is niet verboden en kan ook niet aanzien worden als een misbruik van bestaande procedures.

In haar vorige afwijzende beslissing, stelde de overheid immers dat bepaalde elementen en/of bewijzen ontbraken in het dossier ; dan wel dat bepaalde voorwaarden voor gezinshereniging niet afdoende werden bewezen.

Verzoeker heeft als gevolg daarvan gepoogd om bijkomende bewijzen mee te delen in de hoop dat zijn dossier zou goedgekeurd worden als hij de gevraagde ontbrekende documenten/bewijzen meedeelde.

Verzoeker heeft echter moeten ervaren dat alle argumenten goed zijn voor de gemachtigde van de Staatssecretaris om zijn bewijzen als onvoldoende af te doen.

MBT het Inreisverbod — bijlage 13 sexes

A.

Dit inreisverbod werd uitgevaardigd om reden dat; zoals vermeld in de beslissing ;

- voor het vrijwillig vertrek aan verzoeker geen termijn werd toegestaan.

Het bevel om het grondgebied te verlaten waarop het inreisverbod steunt; dient echter vernietigd te worden om reden dat de beslissing dd 25/05/2021 waarbij het genomen werd, zoals hierboven vermeld, niet voldoet aan de motiveringsplicht en zorgvuldigheidsnorm..

Als gevolg hiervan dient ook het inreisverbod, als accessorium van de bijlage 20 met bevel om het grondgebied te verlaten, te worden vernietigd.

B.

De duur van het inreisverbod werd bepaald op drie jaar.

Het inreisverbod is op dit punt gemotiveerd als volgt :

Betrokkene is enkel in het bezit van een Marokkaans paspoort af geleverd op 04/02/2020 in Spanje, zonder visa of enige in-of uitreisstempels zodat niet met zekerheid kan openmaakt worden wanneer betrokkene in Schengen en bij uitbreiding België is binnen gereisd.

Betrokkene diende 2 maal na elkaar een aanvraag gezinshereniging in . . deze werden geweigerd ...

Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de Wet van 15/12/1980 louter, om via een andere weg , een verblijfs rechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in "
Deze motivering is zeer vaag; zo vaag dat verzoeker niet kan beoordelen waarom hem dit misbruik van procedure verweten zou worden; laat staan waaruit het misbruik van de procedure zou kunnen bestaan.

Indien DVZ misbruik van procedure inroept, draagt zij hiervan ook de bewijslast en dient ze aan te tonen

- waaruit het misbruik bestaat

- de schade die werd toegebracht

Zonder enige verdere duiding stellen dat verzoeker " de procedure aanwendt om via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in " kan bezwaarlijk als afdoende motivering aanzien worden.

Hierbij is niet duidelijk wat juist bedoeld wordt met " via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen ... tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in "

Verzoeker maakt enkel gebruik van de mogelijkheden die de wet hem biedt en hij handelt juist met het oog op het bekomen van een verblijfsvergunning; Zijn handelen is enkel en alleen daarop gericht; ook bij de tweede aanvraag.

Men kan dit bezwaarlijk misbruik van procedure noemen ; zeker nu het niet verboden is om herhaalde verzoeken gezinshereniging in te dienen en de DVZ in de weigerende beslissing aangaf dat onvoldoende bewijzen werden geleverd zodat verzoeker aangezet werd om nieuwe aanvragen met bijkomende documenten in te dienen.

Ivm het ingeroepen " misbruik van recht " is de beslissing onzorgvuldig gemotiveerd en onredelijk te noemen.

Dit middel is gegrond.

c.

Verzoeker beroept zich op art 8 EVRM, ook al heeft hij geen kinderen in België.

Daarbij geniet ook een alleenstaande de bescherming op privé —leven; onderdeel van art 8 EVRM.

Verzoeker woont samen met zijn voornoemd familielid , van wie hij afhankelijk is. Is afhankelijkheidsrelatie is voldoende aangetoond op basis van de samenwoning en het gebrek aan inkomsten in hoofde van verzoeker.

Tijdens de duur van de procedures in toepassing van art 47,1 Wet 15/12/1980, verbleef verzoeker legaal op het grondgebied.

In deze periodes van legaal verblijf heeft verzoeker zijn privé- gezin- en professionele leven in België uitgebouwd ; hij heeft banden opgebouwd met familieleden; vrienden en kennissen.

D.

Het is bovendien niet - proportioneel om een inreisverbod met een termijn van 3 jaar op te leggen.

Verzoeker betekent geen gevaar voor de openbare orde;

Zijn verblijf in België verliep positief. Er werden geen strafbare feiten gepleegd.

Verzoeker doet geen beroep op financiële overheidssteun.

Verzoeker zal gedurende 3 jaar niet meer in staat zijn om zijn familieleden die legaal in België en / of in Spanje verblijven, te bezoeken.

De Belgische samenleving heeft geen enkel voordeel bij het opleggen van dit inreisverbod van 3 jaar.

Er is wel een grote materiële en vooral een morele schade te weerhouden in hoofde van verzoeker; oa de scheiding van zijn familieleden - in de ruimere zin van art 8 EVRM - ; de moeilijke situatie waarin hij ,als alleenstaande zonder inkomsten - in Marokko te recht komt — art 3 EVRM.

Deze beslissing tot inreisverbod van 3 jaar is onvoldoende gemotiveerd; onredelijk en disproportioneel.

Het middel is gegrond."

2.2. Het redelijkheidsbeginsel is slechts geschonden wanneer het bestuur op evidente wijze een onredelijk gebruik heeft gemaakt van zijn bevoegdheid. Met andere woorden dat het niet denkbaar is dat enige, naar redelijkheid beslissende, overheid de betrokken beslissing zou kunnen uitvaardigen (RvS 27 april 2000, nr. 86.975).

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62, §2, van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (met bevel om het grondgebied te verlaten) en tot het opleggen van een inreisverbod kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in haar middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.5. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

2.6. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidsstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

2.7. De eerste bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk de artikelen 7, eerste lid, 2°, 47/1, 2°, 47/3, §2 en 74/14, §3, van de vreemdelingenwet en artikel 52, §4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) als haar juridische grondslagen.

2.8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 24 augustus 2020 een eerste aanvraag indiende van een verblijfskaart als *“niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familie(lid) die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie”*, zoals bedoeld in artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet. Verzoeker deed deze aanvraag in functie van zijn Spaanse oom die sedert 2012 in België verblijft. Op 7 januari 2021 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) omdat niet afdoende bleek dat verzoeker reeds in zijn land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon of deel uitmaakte van diens gezin. Verzoeker diende op 4 februari 2021 een nieuwe aanvraag in, in functie van dezelfde referentiepersoon, waarbij hij wederom zijn paspoort en documenten neerlegde om zijn familieband te bewijzen. Betreffende het ‘ten laste zijn’ legde verzoeker een overzicht van stortingen neer aan een zekere M. H. uit de periode december 2015 tot juli 2019, een attest van inburgering, een inschrijvings- en betalingsbewijs voor lessen Nederlands, attesten van niet-steunverlening van het OCMW voor verzoeker en de referentiepersoon en een inschrijving voor een VDAB-sessie over de opleiding vrachtwagenchauffeur.

2.9. De gemachtigde van de staatssecretaris stelde het volgende betreffende de neergelegde documenten:

“(…)

- *reispaspoort Marokko (...) op naam van betrokkene, afgeleverd op 04.02.2020 in Spanje, zonder visa of enige in- of uitreisstempels zodat niet met zekerheid kan opgemaakt worden wanneer betrokkene in Schengen, en bij uitbreiding België is binnen gereisd.*
- *Overzicht van 31 stortingen in de periode 18.12.2015 tot 08.07.2019 vanwege de referentiepersoon aan een derde persoon (M.(...) H.(...)) in Marokko. Dze stortingen zijn niet gericht aan betrokkene. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat deze stortingen bedoeld waren om te voorzien in het levensonderhoud van betrokkene, dan wel dat ze aangewend werden voor overige doeleinden. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij in september 2016 een visumaanvraag voor toerisme indiende bij de Spaanse diplomatieke autoriteiten in Marokko, hetgeen hem werd geweigerd. In het kader van deze visumaanvraag verklaarde betrokkene en toonde hij aan in Marokko zelf economisch actief te zijn, met name als handelaar.*
- *Documenten die betrekking hebben op de situatie in België en dus niet relevant zijn in het kader van huidige aanvraag gezinshereniging: attest van inburgering, inschrijving en betalingsbewijs voor lessen Nederlands; attesten van het ocmw dd. 23.04.2021 waarin wordt verklaard dat noch betrokkene, noch de referentiepersoon financiële steun ontvangen; inschrijving bij de VDAB voor een info sessie over opleiding vrachtwagenchauffeur.*

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 16.01.2012 in België verblijft.

Van een (dreigende) schending van zijn recht op vrij verkeer is geen sprake.

Bijkomend dient opgemerkt te worden dat:

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 24.08.2020 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine, er niet werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, er niet blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste vielen/vallen van de Belgische staat, en dat er niet werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen.

Het gegeven dat betrokkene sedert eind augustus 2020 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1,2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

(...)"

2.10. Verzoeker is het in zijn middel oneens met de beoordeling van de neergelegde stukken. Met betrekking tot het neergelegde overzicht van stortingen, stelt verzoeker dat M. H. een familielid is van de referentiepersoon en dat de stortingen hem wel degelijk ten goede kwamen. Volgens verzoeker had de gemachtigde van de staatssecretaris bijkomende inlichtingen moeten vragen. Vervolgens poneert verzoeker dat het gegeven dat hij bij zijn visumaanvraag in 2016 actief was als handelaar geen bewijs vormt van zijn financiële "afhankelijkheid" (sic).

2.11. De Raad merkt op dat, in overeenstemming met de klassieke regels uit het bewijsrecht, de bewijslast in de aanvraagprocedure waarbij verzoeker voorhoudt "ten laste (te) zijn of deel uit(te)maken van het gezin van de burger van de Unie", zoals bedoeld in artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet, in beginsel bij de aanvrager ligt. Conform de rechtspraak van het Hof van Justitie vloeit het "ten laste" zijn voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat de derdelander in zijn land van herkomst of in de lidstaat van oorsprong materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (cf. HvJ 16 januari 2014, *Flora May Reyes t. Zweden*, nr. C423/12, §§20-22; HvJ 9 januari 2007, *Yunying Jia t. Migrationsverket*, nr. C-1/05, §§35-37). Er moet dus aangetoond worden dat er voorafgaand aan de aanvraag en in het land van herkomst of verblijf een situatie van afhankelijkheid van de referentiepersoon bestond, die redelijkerwijs kan geconcretiseerd worden door bewijzen van materiële/financiële ondersteuning enerzijds, al dan niet gecombineerd met een bewijs van een gebrek aan voldoende bestaansmiddelen/onvermogenheid. Omdat het 'ten laste zijn' in wezen een feitenkwestie betreft, geldt een vrije bewijsvoering. De overheid beoordeelt evenwel op discretionaire wijze de bewijswaarde van de gegevens uit het dossier om tot haar overtuiging te komen (cf. *mutatis mutandis* RvS 23 januari 2020, nr. 246.835; RvS, 16 januari 2018, nr. 240.429).

Verzoeker tracht in zijn middel de bewijslast enigszins te verleggen door te opperen dat het bestuur bijkomende informatie diende op te vragen over deze stortingen, terwijl het in de eerste plaats aan hem toekwam om te verduidelijken hoe uit een reeks van 31 financiële stortingen vanwege de referentiepersoon aan een derde zou kunnen blijken dat er in die periode een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen hemzelf en de referentiepersoon. De gemachtigde van de staatssecretaris ging geenszins kennelijk onredelijk te werk door erop te wijzen dat "(de)ze stortingen (...) niet gericht (zijn) aan betrokkene. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat deze stortingen bedoeld waren om te voorzien in het levensonderhoud van betrokkene, dan wel dat ze aangewend werden voor overige doeleinden".

Daarnaast wordt er in de eerste bestreden beslissing op gewezen "dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine". In weerwil van verzoekers beweringen in zijn middel, wordt in de beslissing nergens geconcludeerd dat hij financieel onafhankelijk was door toedoen van zijn economische activiteit als handelaar in zijn land van herkomst. De Raad merkt op dat de gemachtigde van de staatssecretaris deze vaststelling geldig kon beschouwen als een

tegenindicatie in het kader van de beoordeling van de (financiële) afhankelijkheid van de referentiepersoon. In de beslissing wordt hierover het volgende gesteld:

“Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij in september 2016 een visumaanvraag voor toerisme indiende bij de Spaanse diplomatieke autoriteiten in Marokko, hetgeen hem werd geweigerd. In het kader van deze visumaanvraag verklaarde betrokkene en toonde hij aan in Marokko zelf economisch actief te zijn, met name als handelaar.”

Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris onzorgvuldig zou hebben gehandeld door “(u)it het geheel van de voorgelegde stukken” te concluderen dat *“niet afdoende (blijkt) dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging.”*

2.12. Vervolgens betwist verzoeker dat de stukken inzake de Belgische situatie niet relevant zouden zijn omdat hieruit naar zijn oordeel de samenwoning en de financiële onafhankelijkheid van de referentiepersoon blijkt, waardoor ten onrechte wordt gesteld dat niet werd aangetoond dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt om betrokkene ten laste te nemen.

De Raad merkt evenwel op dat uit een samenlezing van artikel 3.2 van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden en artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van de bepaling uit de richtlijn, blijkt dat de bedoeling erin bestaat te vermijden dat de burger van de Unie zou worden ontmoedigd om gebruik te maken van zijn recht op vrij verkeer binnen de Unie omdat geen toelating tot verblijf zou worden gegund aan een persoon die ten laste is of samenwoont met deze burger van de Unie, ook al is deze persoon geen naast familielid. Bijgevolg druist het in tegen de *ratio* van deze bepalingen dat een verblijfsrecht zou kunnen worden ontleend aan een *“fait accompli”*- situatie, waarbij een persoon, zonder hiertoe voorafgaandelijk te zijn gemachtigd of toegelaten, gaat inwonen bij een burger van de Unie in het gastland terwijl hij voordien geen gezin vormde met deze burger van de Unie, noch er ten laste van was.

De gemachtigde van de staatssecretaris ging dus geenszins kennelijk onredelijk of onzorgvuldig te werk door het volgende te stellen in de eerste bestreden beslissing: *“(…) het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.”* Verzoeker kan bovendien niet worden bijgetreden waar hij meent dat uit het loutere gegeven van de feitelijke samenwoning kan worden afgeleid dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt om verzoeker ten laste te nemen.

2.13. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris zou zijn uitgegaan van onjuiste gegevens of op basis van de door verzoeker aangeleverde informatie op kennelijk onredelijke wijze tot de slotsom kwam dat niet werd aangetoond dat voldaan was aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet.

2.14. Met betrekking tot de bevelscomponent van de eerste bestreden beslissing stelt verzoeker dat deze component vernietigd dient te worden omdat die verbonden is aan de beslissing tot weigering van verblijf, die volgens hem ook vernietigd zou moeten worden. Verzoeker kan hierbij niet worden gevolgd aangezien hij, zoals is gebleken uit wat voorafgaat, geen gegrond middel heeft aangevoerd tegen de beslissing tot weigering van verblijf van maar dan drie maanden.

Vervolgens acht verzoeker het onredelijk dat hem geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. Daargelaten de vraag of verzoeker belang heeft bij deze kritiek, aangezien de eventuele maximumtermijn van 30 dagen uit artikel 74/14, §1, van de vreemdelingenwet ondertussen ruim overschreden is, blijkt dat in de beslissing uitdrukkelijk toepassing wordt gemaakt van artikel 74/14, §3, eerste lid, 1° en tweede lid, van de vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling stelt het volgende:

“§3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :
1° er een risico op onderduiken bestaat, of;
(…)

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

De gemachtigde van de staatssecretaris was *in casu* van oordeel dat er sprake was van een “*risico op onderduiken*” dat werd vastgesteld op basis van het objectieve criterium uit artikel 1, §2, 6°, van de vreemdelingenwet, met name:

“6° de betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een terugdrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend;”

De bestreden beslissing bevat volgende overwegingen betreffende het “*risico op onderduiken*”:

“Betrokkene diende 2 keer vlak na elkaar een aanvraag gezinshereniging in met zijn Spaanse oom op basis van artikel 47/1,2° van de wet van 15.12.1980. De eerste aanvraag, ingediend op 24.08.2020, werd geweigerd op 07.01.2021. Deze weigering (bijlage 20) werd aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene ging niet in beroep tegen deze en diende al op 19.02.2021 een tweede aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.”

Met zijn standpunt dat het indienen van opeenvolgende gezinsherenigingsaanvragen niet verboden is, toont verzoeker niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan door op basis van zijn bevindingen vast te stellen dat het objectieve criterium uit artikel 1, §2, 6°, van de vreemdelingenwet vervuld is en dat er, bijgevolg, overeenkomstig artikel 74/14, §3, van de vreemdelingenwet kan worden afgezien van de toekenning van een termijn voor vrijwillig vertrek. De beslissing is op dit punt niet behept met een onzorgvuldigheid of een motiveringsgebrek.

2.15. In verband met het inreisverbod (bijlage 13sexies) voor een duur van 3 jaar, thans de tweede bestreden beslissing, beweert verzoeker dat de motivering zeer vaag is, dat hij niet begrijpt waaruit het misbruik van procedure zou bestaan en dat het onduidelijk is wat wordt bedoeld met “*via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.*”

Uit een eenvoudige lezing van de tweede bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris de bevelscomponent, die verbonden is aan de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden van 25 mei 2021, gepaard liet gaan met een inreisverbod, in toepassing van artikel 74/11, §1, 1°, van de vreemdelingenwet:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

*1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;
(...)”*

De Raad merkt op dat niet kan worden ingezien waarom deze motivering vaag zou zijn. Verzoeker weerlegt in zijn middel nergens de pertinente vaststelling dat bij het opleggen van het bevel om het grondgebied te verlaten van 25 mei 2021 geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan, waardoor de gemachtigde van de staatssecretaris in beginsel verplicht was hem een inreisverbod op te leggen.

Ter verantwoording van de duur van het inreisverbod wordt in de eerste plaats het volgende gesteld:

“Betrokkene is enkel in het bezit van een Marokkaans paspoort afgeleverd op 04.02.2020 in Spanje, zonder visa of enige in- of uitreisstempels zodat niet met zekerheid kan opgemaakt worden wanneer betrokkene in Schengen, en bij uitbreiding België is binnen gereisd.

Betrokkene diende 2 keer vlak na elkaar een aanvraag gezinshereniging in met zijn Spaanse oom op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. De eerste aanvraag, ingediend op 24.08.2020, werd geweigerd op 07.01.2021. Deze weigering (bijlage 20) werd aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene ging niet in beroep tegen deze en diende al op 19.02.2021 een tweede aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon. Betrokkene misbruikt de procedure

van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011)."

Verzoeker betwist niet dat niet kan worden opgemaakt wanneer hij precies het grondgebied heeft betreden. Hij betwist evenmin dat hij reeds eerder een procedure als *ander* familielid van een burger van de Unie heeft doorlopen, die op 7 januari 2021 geweigerd werd door middel van een bijlage 20 met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker vocht deze beslissing niet aan, negeerde het opgelegde terugkeerbesluit en diende op 4 februari 2021, nog voor het verstrijken van de beroepstermijn tegen de weigeringsbeslissing, een nieuwe aanvraag in. Verzoeker tracht in zijn middel zijn gedrag te verschonen, maar geeft te kennen dat hij enkel handelt met het oog op het bekomen van een verblijfsvergunning. De gemachtigde van de staatssecretaris ging dus geenszins onredelijk te werk door te stellen dat verzoeker door onmiddellijk een nieuwe aanvraag in te dienen, hoewel hij kennelijk niet aan de voorwaarden voldoet, tracht om via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel (attest van immatriculatie) te bekomen. Verzoeker toont niet aan dat dit onzorgvuldig of onredelijk is.

Waar verzoeker de duur van het inreisverbod disproportioneel acht, beperkt hij zich tot de stelling dat hij gedurende zijn verblijf geen strafbare feiten heeft gepleegd en geen beroep doet op financiële steun en tot de bewering dat hij gescheiden zal worden van zijn familieleden en in Marokko in een moeilijke situatie zal terechtkomen als alleenstaande zonder inkomen, hetgeen volgens hem strijdig is met artikel 3 van het EVRM. In de tweede bestreden beslissing wordt betreffende de proportionaliteit van de maatregel het volgende vermeld:

"Bij het opleggen van dit inreisverbod werd rekening gehouden met alle specifieke omstandigheden van het geval zoals voorzien in artikel 74/11 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn oom en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar."

De loutere affirmaties van verzoeker zijn niet van aard om de duur van het inreisverbod als disproportioneel te bestempelen.

Tenslotte voert verzoeker naar aanleiding van het opgelegde inreisverbod een schending aan van artikel 8 van het EVRM. Deze verdragsbepaling luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, §

93). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' verder een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië (GK)*, § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

De Raad benadrukt dat het in de eerste plaats aan de verzoekende partij toekomt, nu zij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privé- en gezins- en familieleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het verder de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, *Ciliz v. Nederland*, par. 66; EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, *Mungenzi v. Frankrijk*, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, *Tanda-Muzinga v. Frankrijk*, par. 68; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Núñez v. Noorwegen*, par. 84).

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) oordeelt in deze situatie zo dat *“de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden”* (EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36).

De relatie tussen verzoeker en zijn Spaanse oom moet aldus de gebruikelijke banden die tussen familieleden bestaan, overstijgen. *In casu* dient een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie te worden aangetoond opdat deze band als gezins- of familieleven onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM.

De Raad stipt aan dat de verblijfsvoorwaarde, die wordt gesteld in artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet, in wezen gelijklopend is met wat is vereist om onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen, met name een situatie waarin er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden. Het houdt een impliciete toetsing aan artikel 8 van het EVRM in, waarbij het bestaan van een beschermingswaardig gezins- of familieleven wordt nagegaan hetgeen in de thans voorliggende situatie vereist dat de bijkomende elementen van afhankelijkheid worden nagegaan. Aldus kan worden gesteld dat de toets van artikel 8 van het EVRM reeds werd doorgevoerd bij de beoordeling van verzoekers aanvraag, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor ruimere familieleden van een Unieburger slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (zie *mutatis mutandis* RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

Aangezien uit de bespreking van het eerste middel gebleken is dat verzoeker niet op deugdelijke wijze heeft aangetoond dat hij ten laste is/was van zijn oom, kan het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie tussen verzoeker en zijn oom evenmin worden vastgesteld. Er wordt bijgevolg geen beschermenswaardig gezins- of familieleven aangetoond in de zin van artikel 8 van het EVRM, waardoor een eventuele scheiding van de familieleden door toedoen van het inreisverbod geen schending uitmaakt van artikel 8 van het EVRM.

2.16. De bestreden beslissingen steunen op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot de besluiten. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde gegevens niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het zorgvuldigheids- en/of het redelijkheidsbeginsel.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig november tweeduizend eenentwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN